

Азъ се затекохъ тутакси къмъ колата и съгледахъ небеснитѣ очи на моята Гюль-Бахаръ, която съ други три жени седѣше въ тѣхъ. Кочияшинътъ спрѣ и тя повикна :

— Мустафа! драгий брате Мустафа! азъ пакъ съмъ била честита да те видя още веднажъ!

И като видѣ че азъ се нищо потривамъ, рече ми :

— Не бой се нищо, Мустафа! тѣзъ ми сж три добри приятели.

— О небойте се нищо отъ тази, рече едната отъ тѣхъ. Намъ е името ви познато, Гюль-Бахаръ често ни е приказвала за васъ.

Азъ не знаяхъ, да ли сънувамъ или съмъ буденъ.

— Ахъ, сестрице драга, извирахъ азъ, о какъ съмъ честитъ! колко съмъ честитъ!

— Сега се отстрани, каза тя, да ни невидятъ хората, и знай че съмъ въ конакътъ на Сюрейа-паша.

Кочияшинътъ шиба кошетѣ, а азъ останахъ загледанъ подиръ колата, смутенъ и покъртенъ до въ дънъ-душа.

Не се измина една недѣля и азъ си издѣйствивахъ служба въ конакътъ на Сюрейа-паша, кѣто пратникъ на синоветѣ му. Тѣ ме обикнаха и азъ завзехъ видно мѣсто въ конакътъ.

Първитѣ денье се отнасяхъ твърдѣ предназначено, нито искахъ да предприемамъ нищо за Гюль-Бахаръ, догдѣ не проучѣхъ по-добрѣ другаритѣ си и другитѣ отношения въ конакътъ. Но слѣдъ нѣколко дена, една заранъ намѣри ме на дворътъ една стара арабкиня, която служѣла въ харемътъ, и като видѣ че никой не ни гледа, пришѣнна ми бързо: „Мустафа, ето ти ключътъ отъ малкитѣ врата на харемската градина и нощесъ, слѣдъ полнощъ, намѣри се тамъ. Небой се никакъ, мене Гюль-Бахаръ ме праца, и азъ съмъ и върна.“ Азъ сграбихъ ключътъ, хвъркнахъ въ стаята